

retshåndhævelsens område anvendes TV-overvågning bl.a. ved visse anstalter under kriminalforsorgen. TV-overvågning kan endvidere være påkrævet i forbindelse med sikringen af visse militære anlæg. I overensstemmelse med straffelovrådets udtalelse er det derfor i lovforslagets § 2, nr. 1, bestemt, at forbudsreglen i § 1 ikke gælder for TV-overvågning, som forestås af retshåndhævende myndigheder, eller som forestås af andre offentlige myndigheder i trafikikkerhedsøjemed eller med henblik på beskyttelse af militære anlæg. I disse tilfælde finder reglen om oplysningspligt heller ikke anvendelse, jfr. § 4, stk. 2.

Straffelovrådet har peget på, at der også uden for det i lovforslagets § 2, nr. 1, nævnte område kan tænkes at forekomme tilfælde, hvor der vil opstå behov for, at offentlige myndigheder foretager overvågning. Rådet ville derfor ikke have indvendinger imod, at der ved loven blev tillagt justitsministeren beføjelse til at træffe udvidende bestemmelser for så vidt angår offentlige myndigheders overvågning, men straffelovrådet har ikke i sit forslag til ændret lovtekst optaget nogen bestemmelse herom.

Justitsministeriet er enig i det af rådet anførte. Det må anses for ønskeligt, at undtagelserne fra det almindelige forbud mod TV-overvågning afgrænses så snævert som muligt. Justitsministeriet finder derfor, at spørgsmålet om en udvidelse af undtagelsesbestemmelsen i § 2, nr. 1, eller en indsættelse i § 3 af en særlig dispensationsadgang for så vidt angår offentlige myndigheders overvågning må afhænge af de praktiske erfaringer, som indvindes, når loven har virket i nogen tid.

Der henvises i øvrigt om bestemmelsen i § 2, nr. 1, til straffelovrådets udtalelse, afsnit 4.

I § 2, nr. 2, foreslås en regel, hvorefter forbudsreglen i § 1 ikke gælder TV-overvågning af tankstationer, fabriksområder, overdækkede butikcentre eller lignende områder, på hvilke der drives erhvervsvirksomhed, såfremt overvågningen foretages af den, der har rådighed over området (eller efter dennes anmodning).

Bestemmelsen medfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for TV-overvågning af de omhandlede lokaliteter, uanset om de omfatter almindelige færdselsområder – gader, veje eller lignende – som falder ind under reglen i § 1. Reglen angår således ikke spørgsmålet om TV-overvågning af fabriksområder og andre arbejdspladser i forholdet mellem en virksomhed og dennes ansatte. Om det nærmere indhold af denne undtagelsesbestemmelse og om udformningen heraf henvises til straffelovrådets udtalelse, afsnit 4.

Til § 2, nr. 3, og § 3.

Om disse bestemmelser henvises til de almindelige bemærkninger punkt 7 og til straffelovrådets udtalelse, afsnit 4. I forbindelse med behandlingen af sager efter forslaget § 3 vil politikredsene kunne få bistand fra rigspolitichefens tekniske afdeling og Det kriminalpræventive Råds sekretariat, jfr. de almindelige bemærkninger punkt 9.

Til §§ 4–5.

§ 4, stk. 1, medfører, at den, der foretager TV-overvågning af steder eller lokaler, hvortil der er almindelig adgang, ved skiltning eller på anden tydelig måde skal give oplysning herom. Den stedlige afgrænsning af reglen om oplysningspligt svarer i alt væsentligt til den stedlige afgrænsning af reglen i normalpolitivedtægten § 3.

Oplysningspligten gælder efter § 4, stk. 2, ikke i de i § 2, nr. 1 og 3, nævnte tilfælde (offentlige myndigheders overvågning og overvågning af indgange, facader m.v.). Efter § 4, stk. 3, kan politiet endvidere tillade, at der ikke gives oplysning om overvågningen.

Bestemmelsen i § 5 giver justitsministeriet hjemmel til at fastsætte regler om skiltning m.v. efter § 4, stk. 1. Der kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne, jfr. § 7, stk. 2.

Om §§ 4–5 henvises i øvrigt til straffelovrådets udtalelse, afsnit 4.

Til § 6.

Det foreslås i stk. 1, at kompetencen til at meddele de i § 3 og i § 4, stk. 3, nævnte tilladelser henlægges til politimesteren (politidirektøren) i den politikreds, hvor overvågningen skal foretages. I stk. 2 foreslås medtaget en regel om, at tilladelser kan gøres betingede eller tidsbegrænsede, og at de til enhver tid kan tilbagekaldes. Denne regel sikrer, at der i tilladelsen f.eks. kan gives forskrifter om overvågningsanlæggets benyttelse.

Det følger af almindelige regler om administrativ rekurs, at politimesterens (politidirektørens) afgørelse kan påklages til justitsministeriet.

Til § 7.

Det foreslås, at strafferammen for overtrædelse af § 1, § 4, stk. 1, eller vilkår i politiets tilladelser bliver bøde. I forbindelse hermed foreslås det, at der – som det også kendes i andre særlove – kan pålægges kollektive enheder bødeansvar. Det er justitsministeriets opfattelse, at bødestraf vil være en tilstrækkelig sanktion. Der kan i særlig grove